

RESUM DEL LLIBRE DE TEXT D'UN CURS DE MIRACLES

AUTOR DEL RESUM: MARC GENESTAR

CAPÍTOL 21

RAÓ I PERCEPCIÓ

Introducció

¹ La projecció dóna lloc a la percepció errònia. El món que veus es compon d'allò del que tu el vas dotar. Tal com pensis, així percebràs. No tractis de canviar el món, més bé elegeix canviar de mentalitat respecta d'ell. La percepció és una conseqüència, no una causa.

² El món que veus te mostra quanta alegria t'has permès veure en tu i acceptar-la com a teva. I si aquest és el seu significat, el poder de donar alegria es troba en tu.

1. La cançó oblidada

¹ Els cecs perceben un món imaginari. Han d'inferir basant-se en dades indirectes. Però tu tampoc hi veus. Les indicacions en què t'estalones per arribar a les teves conclusions són errònies i per això ensopegues.

² Els judicis sempre te donaran indicacions falses, però la visió te mostra quin camí condueix a la fosca i quin a la llum. Per què tractar d'endevinar el camí si el pots veure?

³ No has de sofrir per aprendre. Encara no ets un alumne feliç perquè dubtes de si la visió pot donar-te més que els judicis i has après que no pots tenir ambdues coses.

⁴ Els cecs han après a adaptar-se al món a través de dures limitacions. Així odien el món que van aprendre a conèixer per mitjà del dolor i tot el que creuen que hi ha en ell els recorda que estan incomplets i que se'ls ha privat injustament d'alguna cosa.

⁵ Però el mateix passa a aquells que consideren que només tenen un cos. Doncs no es poden comunicar entre ells, fracassant una i altra vegada. Intenten adaptar-se a la soledat i creuen que conservar el cos és protegir el poc que tenen.

^{6,7} Tal vegada puguis recordar una cançó molt bella i molt antiga que te recordi l'amor que vas sentir pels que estaven escoltant-la amb tu. Però tens por de perdre aquest món que no és ni una ombra d'aquell que tant estimaves.

⁸ Més enllà de tot el que veus amb els ulls del cos hi ha un arc de llum daurada que al mirar-lo es converteix en un cercle enorme i lluminós. I el cercle s'omple de llum i les seves voreres desapareixen. La seva llum s'expandeix fins l'infinit i ho envolta tot. Dintre de la llum tot està unit en una continuïtat perfecta.

9 Aquesta és la visió del Fill de Déu, a qui coneixes bé. Això és el que veu el que coneix al seu Pare. Aquí tens un record del que ets.

10 Recordar aquesta cançó farà que tu i els cecs pugueu contemplar la visió del Fill de Déu. La llum d'un mateix desperta la llum en els altres. I quan la veus en el teu germà, la recordes per a tots.

2. Som responsables del que veiem

1 Se te demana molt poc per aprendre aquest curs: un petit esforç amb bona voluntat és el que necessites per a què tota la teva relació es transformi en alegria; el petit canvi d'actitud mental a través del qual la crucifixió se transforma en resurrecció.

1 Pots rebutjar el curs, però no és ambigu. Si t'oposes serà perquè aquest petit esforç, segons el teu judici, és un preu massa alt per pagar: la pau.

2 Per a què se te concedeixi la visió, la felicitat i l'alliberació del dolor digues únicament això de tot cor i sense reserves: ***“Sóc responsable del que veig. Elegeixo els sentiments que experimento i decideixo l'objectiu que vull aconseguir. I tot el que sembla que me passa jo mateix ho he demanat i així se me concedeix, tal com vaig demanar”.***

2 No ets impotent davant el que se te fa. Reconeix que anaves equivocat, i tots els efectes dels teus errors desapareixeran.

3 En l'univers que Déu va crear no hi ha casualitats ni coincidències. Si sofreixes és perquè vas decidir que la teva meta era el pecat. Si ets feliç és perquè vas posar el teu poder de decisió en mans de l'Esperit Sant.

4 L'intercanvi del món que no vols pel que sí vols es fa en l'instant sant. Reconeix el poder del teu desig. Si reconeixes que el món que veus l'has fabricat tu, de la mateixa manera el pots abandonar al reconèixer que anaves equivocat.

5 El món que veus és el testimoni que tenies raó. És un testimoni dement. La teva percepció errònia es basa en un pensament circular i és un regal que te vas fer a tu mateix i li vas fer al teu germà. Accepta que se li tregui i sigui substituït per la veritat.

6 L'ego és la idea que al Fill de Déu li poden succeir coses en contra de la seva voluntat, i, per tant, en contra de la Voluntat de Déu la qual no pot estar separada de la seva. Així l'ego creu que pot privar a Déu del seu poder i quedar-se'l per a ell.

7 L'Esperit Sant pot fer que tinguis fe en la santedat, i donar-te la visió per a què la puguis veure fàcilment, però has de fer lloc a la veritat i deixar d'interferir amb ídols.

8 Accedeix, encara que sigui per un instant, a deixar els teus altars lliures d'ídols i veuràs el que hi ha allà. L'instant sant no és de creació, sinó de reconeixement que procedeix de la visió i de la suspensió de tot judici.

9 L'ego al dipositar la fe en allò que és irreal necessita fer ajustos en la realitat per a que s'adapti a l'objectiu de la bogeria. L'objectiu del pecat indueix a percebre un món terrible amb la finalitat de justificar el seu propòsit.

10 Quan es nega la visió, la confusió entre causa i efecte no es pot evitar. Ara es desitja que l'efecte sembli ser la causa. Així el Fill és l'efecte que desitja negar la seva Causa.

11 És tant fonamental reconèixer que tu has fabricat el món que veus, com acceptar que no te vas crear a tu mateix. Es tracta de la mateixa equivocació. Si creus que estàs a mercè del món que vas fabricar, confons Pare i Fill, Font i efecte.

12 Les creacions del Fill són semblants a les del Pare, però ell no és independent de la Font de la seva capacitat de crear. Apart d'això el que fa no significa res, ni pot alterar res que sigui real.

13 La veritat és que tant tu com el teu germà van ser creats per un Pare amorós, que us va crear junts i com un sol.

3. Fe, creença i visió

1 Totes les relacions especials tenen com a objectiu el pecat perquè són tractes que es fan amb la realitat. Recorda sempre això: fer tractes és posar límits i per això odiaràs a qualsevol germà amb qui tinguis una relació parcial.

2 Quan acceptes que l'Esperit Sant canviï el propòsit de la teva relació acceptes la idea de fer lloc a la veritat. D'aquesta manera la *font* del pecat ha desaparegut. Ningú permet que el seu propòsit sigui reemplaçat mentre el segueixi desitjant.

2 El poder de la fe mai no es pot reconèixer si es diposita en el pecat, però sempre es pot reconèixer si es diposita en l'amor.

3 La fe pot molt més que moure muntanyes. La fe pot mantenir al Fill de Déu encadenat mentre ell cregui que ho està. No es pot tenir fe en dues direccions contràries. O bé la diposites en el pecat, o bé en la santedat.

4 La fe, la creença i la visió són els recursos per aconseguir la santedat. A través d'ells l'Esperit Sant te guia fins el món real. La Seva fe, la Seva creença i la Seva visió són per a tu i quan les hakis acceptat completament en lloc de les teves, aconseguiràs la certesa.

5 No te fa falta fe, però la fe es pot dipositar en el que no és res. Has d'elegir on la vols dipositar. La fe en les il·lusions te fa creure que ets impotent. Tu vas inventar la fe, la percepció i la creença per perdre la certesa i trobar el pecat.

6 Vas fabricar la percepció per poder elegir entre germans, però l'Esperit Sant la veu com un recurs per tenir fe al solament desitjar veure la visió de la relació santa.

7 La teva creença en el pecat és una limitació. Vas depositar la fe i les creences en els cossos i en el teu propi. Però ara la fe i la creença s'uneixen a la visió, ja que tots els recursos que servien al pecat ara es canalitzen cap a la veritat.

8 Aquells que volen alliberar als seus germans del cos no tenen por. Al desitjar veure la seva santedat, les seves creences i la seva fe veuen més enllà del cos i faciliten la visió.

9 A l'haver cregut en l'ego i en el sacrifici creus que l'Esperit Sant demana sacrificis, però el Mestre sap que el sacrifici no aporta res. Ell no fa tractes.

10 La teva fe en el sacrifici te fa veure de forma distorsionada. Solament es pot demanar sacrificis al cos, però és la ment que se val del cos i l'utilitza com a mitjà per posar límits, i per odiar.

11 L'Esperit Sant no te donarà allò que, d'acord amb el Seu propòsit, te vol llevar.

12 El cos es va concebre per servir de sacrifici al pecat. Però el cos també pot servir al Propòsit de l'Esperit Sant i pots donar-li poder per a què te serveixi d'ajuda per a què els cecs puguin veure, però veuran més enllà del cos.

12 Vas transferir la teva percepció, la teva creença i la teva fe de la ment al cos. Deixa que aquestes li siguin retornades a la ment que les va produir i que encara pot valer-se d'elles per salvar-se d'allò que va inventar.

4. La por a mirar a dins

1 L'Esperit Sant mai no te dirà que ets un pecador i corregirà els teus errors sense causar-te por. L'ego, en canvi, alimenta la teva por a mirar a dins perquè no vegis el pecat que aparentment es troba allà.

2,3 Però la por de l'ego no és que puguis veure el pecat, sinó que no en vegis cap i llavors ell queda tant tocat que ja no es considera el teu amic. Aquells que s'han unit als seus germans han abandonat la creença que la seva identitat descansa en l'ego.

4 El propòsit de l'Esperit Sant va ser acceptat per la teva ment superior que l'ego no coneix i que tu tampoc coneixes. Aquesta part de la ment no té por a mirar-se a ella mateixa. I atès que no coneix el pecat ha pogut acceptar el propòsit de l'Esperit Sant.

5 La teva ment superior ha percebut i ha reconegut al teu germà des dels orígens del temps i ha desitjat unir-se a ell i ser lliure novament com una vegada ho va ser. I ara pots reconèixer que no va ser l'ego el que es va unir al propòsit de l'Esperit Sant.

6 Tu ja has percebut la bogeria de l'ego i has elegit no compartir-la perquè ja no te fa por. Però encara t'engana a vegades. Algunes quincalles encara te criden l'atenció. Però, en els teus moments més lúcids, els seus desvariejos no produeixen cap terror en el teu cor.

7 I ara és l'ego que té por, però en la teva ment superior recordes el Cel. La debilitat de l'ego és la teva fortalesa. I el Cel ha arribat a tu perquè ha trobat una llar en la teva relació en la terra.

8 Contempla el teu germà amb amor. I allò que l'ego volia dividir s'ha unit, i ara mira a l'ego sense por. El camí de la pau està lliure i aclarit. Segueix-lo amb alegria i no posis en dubte allò que és cert.

5. La funció de la raó

1 La percepció és una elecció, no un fet. La percepció dóna testimoni d'això, mai de la realitat. La teva creença en relació a qui ets depèn totalment de la Veu que vulguis escoltar i dels panorames que vulguis veure.

2 La realitat no necessita la teva cooperació per ser el que és, però tenir consciència d'ella depèn de la teva elecció. Si escoltes l'ego te consideres vulnerable i víctima de forces que estan fora del teu control i que són més poderoses que tu.

3 Si escoltes la Veu i veus amb la visió percebràs un altre ser en tu que considera els miracles com una cosa natural i que sempre afecten a la teva ment, ja que no n'hi ha cap més. Els miracles són la resposta a les peticions d'ajuda.

4 La idea de la separació ha influenciat molt greument sobre l'exercici de la raó. Ara la raó descansa en l'altre ser –la teva ment superior i l'esperit- que has exclòs de la teva consciència. I el que has admès en la teva ment inferior –amb el teu ego- no pot raonar.

5 El pla de Déu per a la salvació no es podria haver establert sense la teva voluntat i consentiment. Déu no disposa res sense el Seu Fill. Per açò has d'haver reservat un espai en el qual l'Esperit Sant pugui residir i on ja s'hi troba.

6 El pla de Déu és senzill. Els Pensaments de Déu sols estenen el Seu Ser, i en això la teva voluntat hi ha d'estar inclosa. Així hi ha d'haver una part en tu que coneix la seva Voluntat i la comparteix. Si ets inconscient d'això, pensa que en el Seu pla no hi pot faltar res.

7 La resposta està en la Font i tu estàs on es troba aquesta resposta. La teva Identitat és un efecte d'aquesta Font i, per tant, ha d'estar unida a ella i ser el mateix que ella. L'ego mai no farà us de la raó, doncs la raó està més enllà de la bogeria de l'ego.

8 La fe, la percepció i la creença poden estar mal ubicades i servir al gran mentider o a la veritat, però la raó no s'adapta als fins de la bogeria. Si la raó s'apliqués, la percepció cessaria instantàniament.

9 La part de la ment on resideix la raó es va consagrar, d'acord amb la teva voluntat en unió a la del teu pare, a desfer la demència. El coneixement encarà està molt enfora, però la raó es pot emprar per obrir les portes que tu li vas tancar.

6. La raó en contraposició a la bogeria

1 La raó no pot veure pecats, però sí veu els errors i afavoreix la seva correcció. Tot error que no hagi estat corregit, t'entela el poder que resideix en tu per corregir l'error.

3 Ningú pot pensar pel seu compte i de manera aïllada, de la mateixa manera que Déu no pensa sense el Seu Fill. Només els cossos poden estar separats i, per tant, són irrealment.

3 La casa de la bogeria no pot ser la casa de la raó. Però és fàcil abandonar la bogeria si veus la raó. Abandones la bogeria acceptant la raó en el lloc que abans ocupava la bogeria.

4 La bogeria és un atac contra la raó que és expulsada de la ment, i ocupa el seu lloc. La raó no ataca, sinó que, calladament, ocupa el lloc de la bogeria i la reemplaça si els bojos la volen escoltar.

5 Percebre el cos com una barrera que te separa del teu germà, només pot ser demència.
7 El poder de curar al Fill de Déu se te concedeix perquè ets un amb ell. Tu ets responsable de com ell es veu a si mateix.

8 En la bogeria el Cel es veu com una càrrega, però la raó t'assegura que desitges el Cel.
9 A la raó li agrada que tu siguis el salvador del teu germà, i que ell sigui el teu.

11 El poder que exerceixes sobre el Fill de Déu no suposa cap amenaça per a la seva realitat. Al contrari, sols dónes testimoni d'ella.

7. La darrera pregunta que manca per contestar

1 Tot el teu sofriment procedeix de la rara creença que ets impotent. La insignificança és requisit del pecat. Només els impotents poden creure en el pecat. Els que no s'identifiquen amb el Fill de Déu es defensen traint-lo i atacant-lo.

2 Ningú creu que el Fill de Déu sigui impotent. Els impotents tenen enveja del poder del Fill de Déu i per això li tenen por. L'exèrcit dels impotents uneix la seva guerra de venjança, amargura i rancúnia contra el Fill de Déu per a què ell es converteixi en un d'ells.

3 Els sinistres donen la impressió de ser forts, però no saben quin és el seu "enemic". Només saben que l'odien. Els que són forts són incapaços de trair perquè no necessiten tenir somnis de poder ni exterioritzar-los.

4 L'exèrcit dels impotents és dèbil. No té armes ni enemic. Pot envair el món i cercar un enemic, però no pot trobar allò que no existeix 5 L'odi, emperò, necessita tenir un blanc. No es pot tenir fe en el pecat sense un enemic.

5 Per deixar de cercar l'enemic que no pots trobar, primer has de voler percebre un món on no hi ha enemics. Si estàs disposat a percebre un món on no hi hagi enemics, fes-te a tu mateix aquestes preguntes:

a) *Desitjo un món on governi jo en lloc d'un que me governi a mi?*

b) *Desitjo un món en el que sóc poderós en comptes d'un en el que sóc impotent?*

c) *Desitjo un món en el que no tinc enemics i on no puc pecar?*

Aquestes preguntes són fàcils de contestar, però la següent encara sembla terrible:

d) *Desitjo veure allò que vaig negar, per què és la veritat?*

⁶ Si la darrera pregunta sembla que encara suposa una amenaça per a tu és perquè encara la veritat és el teu enemic amb el qual creus que encara t'hi pots trobar.

⁸ Quan vegis els efectes del pecat en qualsevol de les seves formes pregunta't: **És això què vull veure? És això el què desig?** ⁹ Si elegeixes veure un món on no tinguis enemics i on no ets impotent se te proveiran els mitjans per a què el vegis.

¹⁰ Les tres primeres preguntes són decisions que pots prendre, tornar enrere i tornar-les a prendre, però la veritat és constant i en ella els dubtes són impossibles.

¹¹ En la quarta pregunta hi ha el desig de veure el món real i, a més a més, de forma permanent de forma que aquest desig es converteixi en l'únic que tinguis.

¹² No hauràs contestat del tot les tres primeres preguntes fins que no hagi pres la decisió sobre la quarta. Amb un "sí" a la quarta renunciïs a canviar de parer.

¹³ La felicitat que canvia no és tal. La felicitat constant s'aconsegueix abandonant el desig del que no és constant, i solament es pot percebre a través d'una visió constant.

8. El canvi intern

¹ Si penses que pots destruir, aprens que el teu cos pot ser destruït. I així "mors" pels pensaments que has après. Segurament creus que vols viure amb goig, però no el desitges perquè el goig és veritat i ha de ser constant.

² El goig constant està fora de la teva comprensió. En ell el goig contempla tot i veu que tot és un. No veu el que és mortal. El goig constant arriba a aquells que comprenen que la darrera pregunta és necessària perquè les primeres puguin ser contestades.

³ Si no tens goig constant és que estàs insegur i encara no l'has demanat. Basta demanar-lo un cop i el tens eternament. Déu ja t'ha donat tot, però si no estàs segur és que no ho vols realment i no ho pots rebre.

⁴ Perquè encara no t'has decidit a contestar la darrera pregunta?

⁵ L'instant sant és la crida de Déu a què reconeguis el que Ell t'ha donat. Aquí tens el que vas negar i la darrera pregunta ja està contestada. El futur és ara. Has demanat que res se interposi entre la santedat de la teva relació i la teva *consciència* d'aquesta santedat.